



TOM ANGLEBERGER



PAPÍR-YODA KÜLÖNÖS ESETE



COOL
SELECTION

TOM ANGLEBERGER

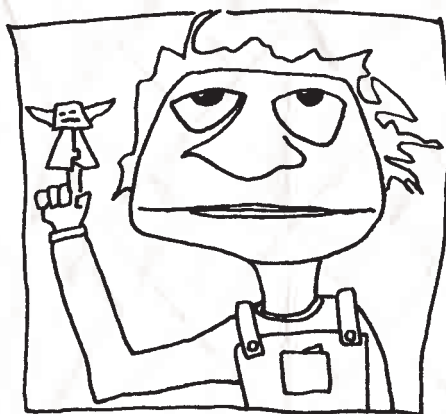
PAPÍR-YODA
KÜLÖNÖS
ESETE





EZT A KÖNYVET SZÜLEIMNEK,
WAYNE-NEK ÉS MARY ANNE-NEK AJÁNLOM,
VALAMINT A NAGYMAMÁMNAK, ARLENE-NAK,
AKI ANNAK ELLENÉRE MEGVETTE
NEKEM ÉLETEM ELSŐ YODA-FIGURÁJÁT,
HOGY TÖK CSÚNYÁNAK TARTOTTA





DE-BK

PAPÍR-YODA ÉS DWIGHT

ÍRTA: TOMMY

A nagy kérdés az, hogy Papír-Yoda létezik-e. Hát, persze, hogy létezik. Ő egy valódi ujjbáb, amit valódi papírból hajtogattak.

De én azt kérdem, HIHETEK-E benne. Tényleg megérez dolgokat? Tényleg látja a jövőt? Tényleg használja az Erőt?

Vagy az egész csak egy nagy kamu, aminek csomóan bedőltünk a McQuarrie Általános Iskolában?

NAGYON fontos lenne megtudnom, nem kamu-e az egész. El kell ugyanis döntenem, hogy megfogadjam-e a tanácsát, vagy sem, és ha

rosszul döntök, nekem végem! Még nem akarom kitárgyalni a részleteket, úgyhogy egyelőre legyen elég annyi, hogy egy iszonyat menő lányról, Saráról van szó, és arról, hogy érdemes-e megkockáztatnom, hogy hülyét csináljak magamból az ő kedvéért.

Papír-Yoda azt mondja, érdemes, de ha téved... alaposan beégek.

Úgyhogy tudnom kell, nem kamu-e ő. Bombabiztos választ akarok. Meg tudományos bizonyítékokat. Ezért aztán megkértem azokat, akiken már segített Papír-Yoda, hogy mondják el a benyomásaikat. Utána pedig összeírtam a mondandóikat ebbe az esetleírásba. Még az is előfordulhat, hogy egyszer majd jól fog jönni ez az akta a tudósoknak, amikor elkezdik tanulmányozni Papír-Yodát.

Hogy tényleg nagyon tudományos legyek, hagytam, hogy a haverom, Harvey mindegyik ténethez hozzáfűzze a gondolatait. Harvey egy fél másodpercig sem hitt soha Papír-Yodában, és még most sem hisz. Mi több, azt mondta, 100

százalékig biztos benne, hogy Papír-Yoda csak egy „zöld galacsinizé”. Így aztán megpróbálta „logikusan megmagyarázni” mindazt a sok furcsaságot, ami mostanság történt.

És én is kommentáltam mindegyik történetet, mert végül is, én próbálom itt kisilabizálni ezt az egészet.

Egy másik barátom, Kellen is segíteni akart, ezért kölcsönadtam neki az aktát. Hasznos meglátásai nem voltak, viszont összefirkálni összefirkálta az egészet! Először haragudtam rá, de igazából némelyik rajz egészen hasonlít arra, akiről készült, úgyhogy nem vesződtem a radírozással.

Mert hát, nincs nekem időm ilyenekre. Át kell néznem az aktát, és dűlőre kell jutnom: Papír-Yoda igazi vagy sem?

Ja, és van itt még valami, amit majdnem elfelejtettem: Dwight.

Dwight hurcibálja mindenfelé Papír-Yodát az ujjára húzva.



A legfurább dolog Papír-Yoda-téren az, hogy míg ő olyan bölcs, Dwight egy totális csőd.

Ezt nem sértésképpen mondom. Ez egy tény. Úgy tűnik, Dwightnak csak ballépései vannak. Folyton csak a zűr van vele. Folyton piszkálja a többi gyerek. Folyton az orrát túrja. Folyton elszúrja „mindenki örömét”, a tanáraink szerint.

Ha hallgatna Papír-Yoda tanácsaira, mint mi, többiek, nyert ügye lenne.

De nem, ő képes elbőfogni magát órán, miután felfalt 13 adag barackkompót ebédszünetben, esetleg lenyúlja egy lány cipőjét, vagy térdzoknit vesz rövidnadrághoz.

De ha valamiben ő az ász, még abban is totál gáz. Merthogy ő a sulis legjobb origamizója. Eleinte csak darvakat, békákat meg ilyeneket hajtogatott, aztán elkezdett új cuccokat kitalálni. Így Papír-Yoda nemcsak az igazi Yoda tökéletes origamimása, de teljesen Dwight agyszüleménye is.

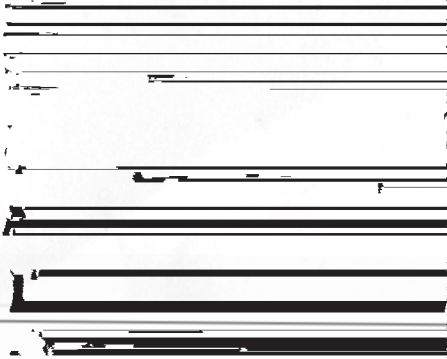
Természetesen nem Dwight hajtogatott a világon először Papír-Yodát. Van belőlük jó pár az

interneten. De Dwight semmilyen útmutatót nem töltött le, magától hozta össze a saját Yodáját.

De egy dolog Yodát hajtogatni, és egész más dolog arra kérni az embereket, hogy beszéljenek hozzá. Ettől lesz ő totál gáz. Nem jó ötlet végigjárni a sulit az ujjadon egy papír Yodával, ami beszél.

Fogadok, hogy Papír-Yoda is ezt mondaná neki. Csak ő nem hallgat rá.

No, de kezdjük az első történetet, ami egy lányról szól (nem A lányról), és bemutatja, hogy nem rossz ötlet hallgatni Papír-Yoda tanácsaira.



PAPÍR-YODA ÉS A SULIBULI

ÍRTA: TOMMY

A szülői munkaközösség áprilisi rendezvényestjén történt a dolog, ami egy havonta rendezett sulibuli a menzán.

Mindenki eljár a rendezvényestekre. Nem tudom, miért. Azt sem tudom, én miért megyek. Rühellem őket. És nem csak én, hanem mindenki, aki nem táncol, nem flörtöl, és nem él a Nyilvános Érzelemkifejezés eszközeivel.

A menza egyik végében van egy emelvény a bejelentéseknek, és ha nem akarsz táncolni, elücsöröghetsz annak a peremén.

Van, aki táncol. Van, aki csámborog. Mi meg az emelvény szélén ülünk.

Általában ott vagyok én, meg a legjobb barátaim, Kellen és Harvey. Harvey a magas vigyorgó fazon, Kellen a vékony arc, aki a zene ritmusa rábólogat a fejével, hogy menőbbnek tűnjön, én pedig az az alacsony kölyök vagyok, akinek a haján látszik, hogy baromi nehéz megfésűlni.

Aztán van még Lance, Mike és Quavondo. Ők az emelvényen dekkolnak, mert a legtöbben nem szólnak hozzájuk. Hogy miért? Mert Lance fura, Mike folyton sír, Quavondo pedig a hírhedt Csítoszirtó. Ki vannak rekesztve. Dunsztom sincs, minek jönnek a sulibulikba, mikor még nálam is kevesebb esélyük van arra, hogy táncoljanak egy lánnyal.

Pár lány is szokott ott ülni, például Cassie és Caroline. Nem tudom, miért ülnek a peremen, biztos félősek, vagy valami. Szerintem még egy-mással sem beszélgetnek.

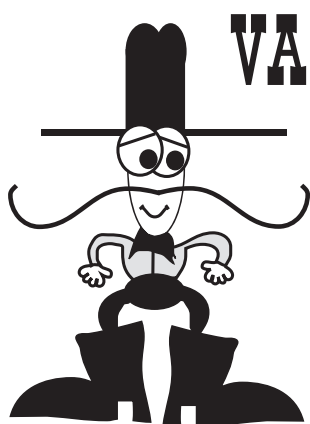
És persze ott van Dwight. Tudom, hogy már alaptól is kockáknak nézünk ki ott, a peremen,



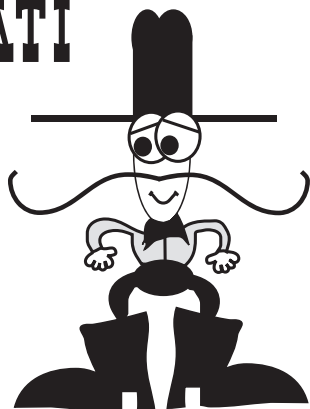


Hinnye!

Hát, mi lesz a McQuarrie Általános Iskolában?



**VADNYUGATI
SULI-
BULI**



**Készüljetek, komák, a kalandos cowboykavalkádra,
mert most bizony úgy kirúgjuk a ház oldalát,
hogy nem fogja szó érni az elejét!**

Hely: zene az ebédlőben, kosár a tornateremben

Idő: péntek, április 6., 19:00 Belépő: 2 dollár vagy 1 ételkonzerv



de Dwighttól valahogy még gázabb az egész. A múlt havi sulibuliban egyszer csak kitalálta, hogy ő mégis tud táncolni, és elkezdett furán fel-le ugrálni.

Várj, lesz még rosszabb is. Nekiugrott egy népszerű lánynak, Jennifernek, aki éppen egy pohár italt hozott a büféasztalról, ami persze kiborult.

Még mindig lesz rosszabb. Dwight ugyanis erre azt mondta: „Feltörlöm!”, hasra vágódott, és össze vissza csuszergált a padlón. Aztán felállt, a pólóján egy óriási ragacsos pacával, és simán táncolt tovább.

Hiszed vagy sem, még ENNÉL is volt lejjebb, merthogy azt mondta Jennifernek: „Táncolna velem, kisasszony?” Erre a lány azt felelte: „Ki van csukva!”, Dwight meg viasszátált hozzánk. És közben mindenki őt nézte!

— Haver, tökre leégetsz minket! — mondta Harvey. — Minek erőlködsz? Soha senki nem fog táncolni veled. Miért nem lapulsz meg?



— Azt mondd, csak álljak itt tétlenül, mint ti? — kérdezte Dwight. — Okés.

Ott helyben lemerevedett, és az este hátralevő részében meg sem mozdult többet. Még akkor is ott állt, amikor én eljöttem.

Amennyire én tudom, ez volt az egyetlen alkalom, amikor valaki az emelvényről táncolni hívott egy lányt. Nem mintha nem akarnánk. Igazándiból a legtöbb sulibulit azzal töltjük, hogy vitázunk, megtegyük-e, meg azzal, hogy reméljük, inkább majd egy lány hív el minket. (Egyszer majdnem rávettem Kellent, hogy kérje fel Rhondellát, de az anyja pont az előtt futott be érte, hogy elszánta volna rá magát.)

Ez alkalommal Kellen és Harvey próbált engem rávenni, hogy kérjem fel Hannah-t, aki az emelvény és a büféasztal között lófrált.

— Csak áll ott egymagában — érvelt Kellen.

— Ja, és szerintem bír is téged! — mondta Harvey.

Nem tettem volna rá a nyakamat, hogy ez tényleg igaz, de azért gondolkodóba estem. Persze, nem Hannah volt a szívemnek legkedvesebb

lány — mert az Sara, akit abszolúte sosem mer-
nék felkérni.

De Hannah mindig igazán kedves velem. És
talán még igent is mondana. És talán Sara meg-
látná, ahogy táncolunk, és féltékeny lenne, és
rájönne, hogy ő is velem akar táncolni, és aztán
felkérne engem, és nem nekem kellene őt!

Annyira hozzászoktam ahhoz, hogy csak ál-
lok bambán, hogy már a gondolatától is leiz-
zadtam, hogy felkérjek egy lányt táncolni — még
ha nem is Saráról van szó, egy lány az egy lány,
a tánc meg tánc. (Hála az égnek, a rendezvény-
esteken sosincsnek lassú számok, ahol hozzá
is kell nyúlni a másikhoz.) A kezem remegett,
a gyomrom meg összeszorult, mint amikor apu
véletlenül nekitolatott egy tűzcsapnak.

Igen, gondoltam, itt van a lehetőség, és én
nem fogom elszalasztani.

Már épp elindultam volna Hannah felé, ami-
kor Dwight leszökölt az emelvényről, és meg-
állított.

— Előbb meg kéne kérdezned Papír-Yodát.

— Uh, nem akarsz végre leakaszzkodni rólunk?
— mondta Harvey. — Még jobban be akarsz égetni minket, mint múltkor?

— Talán éppen azért vagyok itt, hogy ne égetek be — mondta Dwight. Felemelte a jobb kezét, és ott volt az egyik ujjára húzva az origami Yoda. — Kérdezd Papír-Yodát!

No, hát mind láttuk már Papír-Yodát, de még sosem kért minket Dwight, hogy beszéljünk hozzá. Sorsfordító pillanat volt ez, csak akkor még ezt nem tudtam.

— Eltennéd azt végre? — szisszent fel Harvey.
— Tiszta lúzereknek nézünk ki miattad.

— Vettem — mondta Dwight, és elindult. — Csak gondoltam, Tommynak jól jönne egy kis segítség.

— Minden segítségre szüksége van — mondta Kellen. — Mit tanácsolsz?

— Én semmit — mondta Dwight. — Papír-Yodának van ötlete.

Erre Dwight megrázta az ujjbábot, és fura, vinnyogó hangon így szólt:

— A kapkodás a bolondok erénye.

— Ez most Yoda hangja akart lenni? — kérdezte Harvey. — Életemben nem hallottam még ilyen rossz Yoda-hang-utánczást. Yoda hangja ilyen...

És Harvey elkezdte felmondani Yoda összes szövegét az összes *Csillagok háborúja* filmből.

De Kellent és engem ez nem izgatott, mi megpróbáltuk kisilabizálni, mit jelent a tanács.

— Yoda mindig trükkösen fogalmaz — mondtam. — Úgyhogy valójában biztosan nem igazán erény a kapkodás. Nekem úgy tűnik, hogy szerinte bolond módon elkapkodnám a dolgot, ha most kérném fel Hannah-t.

— Egyetértek — szólta közbe Mike. Ő és Quavondo, meg az összes többi gyerek az emelvényen, minket figyelt. Kezdtém kínosan érezni magam.

— Azt mondd, nem kéne megtennie? — kérdezte Cassie.

— Én nem mondok semmit sem — mondta Dwight. — Csak Papír-Yoda.

— Életemben nem hallottam még ilyen ostobaságot — mondta Harvey, miután a végére ért



a Yoda-mondatainak. — Tommy, ha Dwight zöld galacsinja miatt nem kéred fel Hannah-t, akkor Tök Lökött vagy. Tedd meg!

— Csak ne siessünk úgy! — mondtam én. — Semmi okom rá, hogy KAPKODJAK.

— Ne már, tesó, most csak kibúvót keresel, hogy betoji lehess! — mondta Kellen, és előrelökött. — Menjél!

— Adj egy kis időt!

Ekkor megjelent Mark, egy hetedikes, aki jó fél méterrel magasabb nálam, Hannah pedig szinte szó szerint a nyakába ugrott. És ott helyben, az ebédülő közepén csókolózni kezdtek, ami Nyilvános Érzelemkifejezés, és totál szabályellenes, és még nézni is undorító.

— Még szerencse, hogy Papír-Yodára hallgat-tál! — mondta Dwight.

Tényleg nagy szerencse volt! Oltári nagy mák. El tudod képzelni, mi lett volna, ha épp akkor jelenik meg az a kigyúrt szívtipró, amikor én felkérem táncolni Hannah-t? A lány simán átgázolt

volna rajtam, csak hogy vele lehessen, engem meg körberöhögtek volna. Az egész termet be-
zengte volna Harvey iázó röhögése. Még Kellen is majd szétdurrant volna.

Vagyis, mindent összevetve: Papír-Yoda meg-
kímélt a beégéstől!

Én ekkor kezdtem el komolyan venni Papír-
Yodát, és aztán egyre többen kezdték követni a
példámat.

Harvey megjegyzése

oh, igen, megérttem! Én is hiszek Yoda-Galacsinban!
Juuhéé!

Hiszem, hogy ő egy igazi, hamisíthatlan papírfecni,
ami Dwight igazi, hamisíthatlan ujjának begyén fi-
tyeg. És hiszem, hogy Dwight egy igazi, hamisíthatlan
ropogósra sült bolond.

De hogy hiszem-e, hogy van valami varázslatos
Yoda-Galacsinban? Dehogynem hiszem. Ez kamu.

Még az igazi Yoda sem igazi. Egy-két filmben csak
egy bábu, a főbbiben pedig egy számítógépes izé.

És még ha Yoda létezne is, akkor is egy „messzi-messzi galaxisban” élne. Szerintem lenne jobb dolga is, mint hogy Tommyt pesztfrálja, nehogy hülyét csináljon magából.

Jut eszembe, emlékszel a tanácsára, hogy „Akapkodás a bolondok erénye”? Ezt nem is Yoda mondta! A mostohaapám szerint Elvis Presley énekelt ilyenről a hatvanas években.

Az én megjegyzésem: Oké, Dwight tényleg furcsa, ezt már én is említettem. De a tanácsa nagyon-nagyon jó volt. És Yoda nem csak egy galacsin, hanem origami, és tényleg úgy néz ki, mint Yoda.

De nem tudom eldönteni, igaza van-e Harvey-nak. Mármint, én nem hiszek a varázslatban, de Papír-Yoda tényleg csinált pár bámulatos dolgot. Kicsivel az után, hogy nekem segített, kellett óvta meg attól, hogy óriási hülyét csináljon magából.

